

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 158/2018
06.02.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела разбојништво у саизвршилаштву из члана 206. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Бранимира Радовановића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 5/15 од 25.04.2017. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 919/17 од 28.09.2017. године, у седници већа одржаној 06.02.2018. године, једногласно је, донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 5/15 од 25.04.2017. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 919/17 од 28.09.2017. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду К 5/15 од 25.04.2017. године, између осталих, окривљени АА оглашен је кривим због извршеног кривичног дела разбојништво у саизвршилаштву из члана 206. став 1. у вези члана 33. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од две године и четири месеца, те је обавезан да суду накнади трошкове кривичног поступка и паушал, као у изреци пресуде, док је оштећени ББ упућен на парницу ради остварења имовинскоправног захтева.

Истом пресудом од окривљених АА, ВВ, ГГ и ДД је одузета имовинска корист прибављена кривичним делом, као у изреци пресуде, те су обавезани да исти износ уплате солидарно на рачун буџета суда, на начин као у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 919/17 од 28.09.2017. године, одбијене су, као неосноване, жалбе бранилаца окривљених АА, ВВ, ГГ и ДД и потврђена пресуда Вишег суда у Новом Саду К 5/15 од 25.04.2017. године.

Против наведених правноснажних пресуда, бранилац окривљеног АА, адвокат Бранимир Радовановић, поднео је захтев за заштиту законитости, због:

„повреде кривичног закона и повреде Законика о кривичном поступку“, уз предлог Врховном касационом суду „да усвоји поднети захтев те да укине побијане пресуде или пресуду другостепеног суда те да предмет врати на поновно одлучивање Вишем суду у Новом Саду или Апелационом суду у Новом Саду, или да побијане пресуде преиначи у целини или делимично, те да окривљеном накнади трошкове који проистекну у поступку по овом ванредном правном леку“.

Врховни касациони суд је, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, након достављања примерка захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, одржао седницу већа, у смислу члана 490. ЗКП, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство седници већа није неопходно и да није од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет, те је по оцени навода и предлога у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости није основан.

Поднетим захтевом, браниоца окривљеног АА се без нумеричког означавања указује на повреду кривичног закона, одредбу члана 439. тачка 1) ЗКП наводима да у радњама окривљеног АА није остварено биће кривичног дела разбојништво из члана 206. КЗ, јер закон прописује да је то кривично дело извршено када учинилац силом или претњом од неког лица прибави противправну имовинску корист, а у изреци пресуде није наведено да је окривљени АА употребио било какву врсту силе или претње према оштећеном ББ.

Врховни касациони суд ове наводе у поднетом захтеву оцењује као неосноване.

Наиме, да би постојало саизвршилаштво у извршењу овог кривичног дела - разбојништва, није нужно да је свако од саизвршилаца извршио све инкриминисане радње, већ је довољно да свако од њих жели извршење кривичног дела као своје и да у време извршења дела предузима било коју радњу којом се омогућује извршење кривичног дела, а што су у конкретном случају окривљени АА, ВВ, ГГ и ДД учинили предузимајући радње описане у изреци првостепене пресуде.

С`обзиром на то да су окривљени АА, ВВ, ГГ и ДД у временском и просторном континуитету својим заједничким деловањем, и то као целина, активно учествовали у предметном догађају употребом силе и претње према оштећеном ББ да ће непосредно напасти на његов живот или тело, при чему су за себе прибавили противправну имовинску корист, супротни наводи у поднетом захтеву браниоца окривљеног АА су оцењени као неосновани.

Наводима у поднетом захтеву да нема доказа да је окривљени АА стекао противправну имовинску корист у износу од 1.600,00 динара; да суд није правилно ценио исказ оштећеног ББ који је он мењао током кривичног поступка; да је суд своју одлуку засновао на једном једином доказу - исказу оштећеног ББ ... се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, одредбу члана

440. ЗКП, која не представља законски разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца, у смислу члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП, те о том делу захтева суд није мериторно одлучивао.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредаба члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, применом члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.

Председник већа-судија,
Зоран Таталовић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић